

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 13. Quot, & Quantæ iniuriæ Deo fiant per peccatum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

biã pavo; aut Gallus Indicus; alius irã furoreque leo, aut leopardus; alius rapacitate lupus; astutiã vulpes; invidiã canis, gulã porcus, luxuriã equus admissarius, pigritia asinus fit. In summa: *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis*: amissa enim iustitia originali, passionibus multis subiectus est. Hinc qui maximi peccatores sunt, quia maximè ignorantia & cupiditate excæcati, minimè peccata sua vident, & agnoscunt, sicut bestiz. Quanta hæc miseria? *Ægrè fert, qui stupor, qui fatuus ab altero vocatur; & ex seipso, ex anima ratione prædita facit bestiam? quam tot scientijs & virtutibus Deo creatori suo ornare debuisset? Nonnè hic malè custodit atrium suum, & Dei castrum?*

Nam & hinc intrinsecè malum est peccatum, per quod iniuria Deo infertur, qui si non formaliter, saltem interpretatiuè, à peccante contemnitur, atque ita contra honorem, & existimationem debitam ei iniuria impingitur. 1. Vt legislatori, cuius leges insuper habentur, dum eo præsentate & inspectante, adeò libere violantur. Qui enim legem nihili facit, censetur etiam nihili facere auctoritatè ac maiestatem legislatoris. 2. Quisquis mortiferè peccat, Deum spernit, vt finem vltimum, & obiectum beatitudinis ad quod tendere debebat; quia quasi floccipendit illud bonum amittere, vt bonum temporale consequatur. Atque hoc est, auerti à Deo, tamquam vltimo fine supernaturali. Quod his verbis queritur Deus: *Me dereliquerunt fontem aqua viva, & foderunt sibi cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas.* Diffluunt enim gaudia è creaturis hausta, instar aquarum, per rimas cisternarum. An non apprehendere debemus, si & leges Dei pedibus calcamus, & beatitudinem veram æternamque cum friuolis & fugitiuis his mundi gaudijs commutamus? 3. Si parentes colendi sunt, quia ab illis vitam & alimenta accepimus, quàm obstricti erimus nostro Creatori? quem in beneficijs contemnit peccator. Non enim æstimat infinitam Conditoris maiestatem; non curat, quòd ex nihilo ab illo productus sit, non quòd tot bonis animæ & corporis ditatus sit; non quòd mundus iste visibilis, & omnia quæ in eo sunt, ipsius causa, & quidem non solùm ad vsum, verùm etiam ad obsequium illius, creata sint. Denique nihil esse ducit,

se ad

Psal. 49

XIII.

QUOT ET
QUANTAE INIURIAE DEO
FIANT PER
PECCATUM?

Jerem. 2.

Deut. 32.

Hebr. 10.

Matth. 30.

se ad imaginem & similitudinem Dei factum esse: neque conditum esse capace[m] diuinitatis. Omnia ista seponit, & contemnit, dummodo creaturis fruatur, & habeat, quod sensum mulcet. Ob quod itidem queritur Deus: *Hæcine reddis Domino, popule stultæ & insipiens? Numquid non ipse est pater tuus, qui possedit te, & fecit, & creauit te?* 4. Quid non fecit Deus, vt nos à peccato, à potestate diaboli, ab æternis flammis redimeret? De cælo descendit, exinanauit semetipsum, carnem & mortalitatem immortalis Deus induit; esuriuit, sitiuit, laborauit, sudauit & alit; ignominias, accusationes falsas, alapas, spinas, flagella, sputa, crucem, mortem sustinuit, vt nos ab orco liberatos cælo assereret. An non meruit, vt ei fideles essemus? Sed nos, propter leuem vindictam, ob exiguam delectationem, omnia illa contemnimus, inefficacia atq; irrita reddimus, sanguinem illius diuinissimum pedibus proterimus. *Irritam quis faciens legem Moysi, sine vlla miseratione duobus vel tribus testibus moritur: quanto magis peccatis deteriora mereri supplicia, qui Filium Dei conculcauerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, & Spiritui gratia contumeliam fecerit?* 5. Mirissimum est, etiam sceleratissimos cohiberi metu magistratus ciuilibus, aut etiam timore ignominie, peccatorem autem, Iudicem diuinum contemnere, quidquid minetur, etiam si minetur poenas & flammam sempiternam. An non enim Iudicem contemnit, qui, vt suæ libidini satisfaciatur, non sinit se deterreri, quidquid Iudex moneat, statuatur, clamer, minetur? Quid autem stultius, quàm non timere eum, *qui potest, & animam, & corpus perdere in gehennam?* 6. Quanti facimus amicos, præsertim eos, qui magna nobis possunt præstare? quisquis autem per peccatum, sinit in animam suam intrare hostem iuratum Dei, amicitiam Dei contemnit, quem non solum, vt Iudicem non timet, verùm etiam non amat, vt amicum, cuius amicitia ac favore tot dona cælestia, ac denum etiam cælum ipsum potest adipisci. 7. Quisquis peccat lethaliter, omnia quæ in Deo & personalia sunt, & absoluta, contemnit. Deum Patrem contemnit, vt primam omnium rerum originem, præstaret enim eum non esse, quàm esse. Filium Dei contemnit, vt Redemptorem, quia eius redemptionem negligit, nec sinit esse efficacem. Spiritum san-

ctum

Etum contemnit, quia omnes eius inspirationes repellit. Contemnit Dei immensitatem, quasi non præsens sit; contemnit eius scientiam & sapientiam, quasi non videat; contemnit eius sanctitatem, quasi non colenda sit; contemnit eius iustitiam, quasi mala non debeat punire; contemnit eius omnipotentiam, quasi plerere reos non mille modis possit; contemnit denique eius misericordiam, patientiam, bonitatem, longanimitatem, quasi non tam diu ad poenitentiam faciendam expectet. Quare ita cum Apostolus alloquitur: *An divitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis contemnis? Ignoras, quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adducit? Secundum autem duritiam tuam, & impoens cor, thesaurizas tibi iram in die ira & revelationis iusti iudicij Dei.*

Rom. 2.

Hæc sunt intrinseca peccati mala ob quæ merito illud fidelis Dei servus detestatur. Sed & ob effectus, qui ex eo sequuntur, omnibus modis est execrandum. 1. Per illud amittitur gratia habitualis, qua homo iustus, Dei amicus, & Dei filius adoptivus effectus, ex iusto iniustus, ex amico inimicus, ex filio fit extraneus. Gratia enim habitualis, seu donum charitatis, per se & vi Physica, reddit hominem iustum, id est conformem legi divinæ; cum in ea includatur totius legis divinæ propositum: adeoq; charitas sit vera iustitia Christiana, quæ est supernaturalis conformitas cum lege divina. Cum hac gratia & charitate peccator privatur etiam simul omnibus virtutibus supernaturalibus, præter fidem & spem; quia sit his donis indignus. Cum igitur eodem momento, quo peccator consentit in peccatum, tanta existat in anima eius mutatio spiritualis, cælesti calore & vigore ac pulchritudine supernaturali extincta; hinc adeo horrent peccatum, quicumque sciunt, quid sit peccatum. 2. Non tantum gratiã hominem privat peccatum, sed etiam ipso Spiritu sancto inhabitante, qui divina ordinatione cum charitate coniungitur: quia vult Deus hominem ad gloriæ, & beatitudinis suæ communionem euehere. Qua de causa statuit, vt dono gratiæ habitualis, seu charitatis, donatio Spiritus S. annexa sit; adeoque etiam filiatio, seu adoptio divina; quæ jus divinæ hæreditatis secum fert. Itaque charitate (quæ est vinculum, quo Deus animæ coniungitur) amissa, solvitur hæc unio, & Deus ab anima recedit, non loco,

XIV.

QUOT, ET
QUANTA DAM-
NA ANIMAE
PECCATUM IM-
FERAT?